Rugăciuni stăruitoare

Rugăciuni stăruitoare

„Şi Eu vă spun: Cereţi, şi vi se va da; căutaţi, şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide. Pentru că oricine cere primeşte; şi cine caută găseşte; şi celui care bate i se va deschide". (Luca 11.5-13)

Rugăciunea este un lucru care trebuie învăţat, iar învăţător în aceasta este Duhul Sfânt. Orice om poate striga la nevoie, dar una este a striga de spaimă înaintea lui Dumnezeu şi alta este a vorbi cu El. Duhul Sfânt este dat în inimi ca să ne înveţe să strigăm: „Ava, adică Tată".

Fariseii se rugau mult. Şi ucenicii Domnului Isus au înţeles că trebuie să se roage, dar au avut nevoie de lămuriri. Domnul Isus Se ruga mult când era singur, iar când era în public Se ruga scurt şi precis. Să învăţăm şi noi de la El.

Sunt atâţia oameni care nu-L cunosc pe Dumnezeu. De aceea trebuie să ne rugăm pentru ei.

Se spune despre Hudson Taylor, misionar în China, că adeseori suspina când se gândea că în China milioane de oameni mor fară să-L cunoască pe Dumnezeu.

O statistică anunţă că mor treizeci de milioane de oameni pe an, o sută de mii pe zi şi şase sute pe minut. Cât ar trebui să ne rugăm şi noi pentru oameni ca să-L cunoască pe Dumnezeu!

Pentru a simţi adânc aceasta, se cade mai multă lepădare de sine, pentru că mai toate rugăciunile noastre se învârt în jurul eului nostru. Dragostea nu caută ale sale; ea se uită pe sine, pentru a se jertfi pentru alţii. Dragostea priveşte nevoia altuia ca pe o nevoie a sa, trăieşte pentru alţii. Dragostea este puterea rugăciunii pentru alţii.

Un avocat, un medic, pot să-şi facă datoria îngrijind de nevoile altora, dar una este să-ţi faci nu-mai datoria şi alta este să lucrezi din dragoste. Cineva poate să vestească Cuvântul lui Dumnezeu, dar una este să-1 vestească din datorie şi alta din dragoste.

Mereu m-am întrebat, cu cât am îmbătrânit: cum fac lucrul acesta? Dirijat de dragoste, sau numai din datoria pe care o am faţă de suflete? Chiar dacă ar fi numai din datorie, încă trebuie să-l fac. Dar nu este destul, ci dragostea trebuie să fie motivul vieţii creştine. Când ne prezentăm în faţa sufletelor, simţim profund neputinţa de a ne împlini datoria pe care o avem faţă de suflete. Trebuie să ne pregătim (atât cât ţine de noi) ca să împlinim această datorie. Nu este bine să ne prezentăm nepregătiţi în faţa sufletelor care ne ascultă.

Misionarii care vestesc evanghelia printre păgâni sunt oameni admirabili. Ei pleacă bazându-se şi încredinţându-se în totul în mâna Domnului, aşteptând totul de la El, iar Dumnezeu îi binecuvântează. Cu cât este mai mare sentimentul neputinţei noastre, cu atât mai stăruitoare este rugăciunea de a ni se da lucrurile de care avem nevoie. Scumpele promisiuni ale lui Dumnezeu ne sunt date ca să ne fie sprijin în orice privinţă. El împlineşte promisiunile care ne-au fost făcute; ,El aude strigătul şi-i scapă" .

În text se vorbeşte despre o stăruinţă supărătoare. Domnul Isus a pus înaintea ucenicilor pilda unui om la care vine un prieten în miez de noapte. Chiar dacă este îndreptăţit să-l refuze (uşa este încuiată, copiii sunt cu mine în pat, n-am timp, nu mă deranjez), totuşi, pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi îi va da. Tatăl nostru din cer ştie de ce avem trebuinţă. Atunci, să-L conving de nevoia mea?

Nu ne rugăm ca să-L convingem pe Dumnezeu, pentru că El cunoaşte inima şi rărunchii, ştie nevoia noastră, ci El ne îngăduie să ne descărcăm inimile tocmai ca să ne vadă dependenţi de El. Ce uşori ne simţim atunci când ne descărcăm inimile în rugăciune înaintea Lui! Şi dacă din nou apar aceleaşi nevoi, este îndemnul de a stărui în rugăciune, pentru că El nu Se plictiseşte.

Cineva a scris o carte despre rugăciune şi a spus: „Nu este drept să aduci de mai multe ori aceeaşi cerere; este necuviincios faţă de Dumnezeu, l-ai spus o dată, ajunge!" Nu vorbea după Cuvânt! De câte ori a mijlocit Avraam pentru Sodoma? De şase ori s-a rugat pentru aceeaşi problemă şi în acelaşi timp. Profetul Ilie s-a rugat de şapte ori să vină ploaie şi de fiecare dată trimitea să vadă dacă nu se vedea vreun nor.

Dar trebuie să-L conving pe Dumnezeu de nevoia mea? Nu ştie El totul? O, noi nu ne rugăm ca să-L convingem pe Dumnezeu, ci ca să ne vărsăm inimile noastre înaintea Lui. Să stăruim în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, pentru că El nu Se supără. Să ne rugăm în mod deosebit pentru ai noştri: pentru copii, pentru rude şi pentru toţi cei cu care venim în legătură.

În rugăciunile noastre, un loc deosebit trebuie să-L ocupe şi mulţumirea, nu numai cererea. Avem atât de multe motive pentru care să mulţumim şi să-I fim recunoscători lui Dumnezeu!

Un negru citea Biblia. Întrebat dacă pricepe Biblia, omul a răspuns:

«Când citesc Biblia, îmi ridic ochii spre Dumnezeu şi cer ca lucrurile pe care le găsesc în Biblie, şi care sunt bune, să le facă şi pentru mine; şi îi mulţumesc pentru ce a făcut. Când mă uit la mine, mă simt îndemnat să-mi întorc privirea spre Dumnezeu. Aşa că, fie din citirea Bibliei, fie din cercetarea de sine, am motiv să mă îndrept cu rugăciuni spre Dumnezeu».

Dacă cineva îmbătrâneşte şi nu mai poate să lucreze pentru Dumnezeu, lucrul acesta poate să-l facă: să se roage.

Rugaţi-vă! „Rugaţi-vă neînce-tat" (1 Tesaloniceni 5.17).

Aruncaţi toată îngrijorarea voastră!

Un alt îndemn deosebit de preţios îl găsim în 1 Petru 5.7: „Aruncaţi asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijeşte de voi".

Îngrijorat, apăsat de griji poate să fie orice suflet. Apostolul Petru nu ne spune să nu avem nici o grijă, ci ne îndeamnă: „Aruncaţi asupra Lui toată îngrijorarea voastră". Vine grija, vine temerea de un fel sau altul. Ce vei face? Mergi cu ea înaintea lui Dumnezeu. Omul îşi zice: Dacă vine boala? Dacă vine timpul când îmi va fi imposibil să-mi câştig existenţa?.. Astfel de griji pot să-1 chinuiască pe om şi să-i fure pacea. Ele vin vrei-nu-vrei! Ce vei face atunci? Aruncă-le asupra Aceluia care îngrijeşte de fiecare în parte.

Lecţia aceasta o învăţăm cu greu, pentru că suntem greoi la inimă când este vorba să credem. Nu uşor aducem cauza noastră înaintea lui Dumnezeu. Unii aruncă pentru moment grija, dar o iau iarăşi asupra lor. Cine însă îşi zice cu tărie: «Am spus lui Dumnezeu care este situaţia şi acum aştept ca El să lucreze», acela se bucură de pace. Ceilalţi sunt chinuiţi de griji şi de temeri de tot felul.

* * *

Cineva trecea cu trăsura pe lângă un om foarte slab care purta o mare povară pe spate. A oprit şi l-a invitat în trăsură: „Poftim şi dumneata aici!" Şi a urcat, dar greutatea o ţinea tot în spate. „De ce nu pui jos povara aceea?" Răspunsul sărmanului om este cutre-murător: „Nu este destul că m-ai luat în trăsură? Să-mi mai iei şi greutatea asta?" I se părea că ar fi destul de modest dacă nu-şi va lăsa povara din spate. Dar tot caii purtau şi pe om şi povara acestuia, oriunde ar fi fost pusă.

Când am venit la Domnul Hristos, nu am adus la El toate grijile şi temerile noastre. Sunt persoane care îşi fac fel de fel de griji din lucruri care n-ar trebui să le dea probleme. Chiar şi cu grijile noastre neîntemeiate să venim la El, să le aruncăm asupra Lui şi să fim siguri că El îngrijeşte de noi.

„ Uitaţi-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în grânare, şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte; nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?" (Matei 6.26)

Doi oameni săraci lucrau la câmp. Unul era credincios, iar celălalt nu. Cel necredincios se gândea cu teamă la existenţa familiei lui: «toate depind de mâinile acestea: cât pot ele să muncească, atât pot să duc acasă copiilor mei ce le trebuie. Dar dacă mă îmbolnăvesc? Dacă mor, ce se alege de familia mea?...»

Sărman om, de ce te chinui cu astfel de gânduri? Este un Dumnezeu deasupra noastră şi El va purta de grijă. „El este Apărătorul văduvelor şi Tatăl orfanilor".

Într-o zi, aceşti agricultori au observat că dintr-un tufiş ieşeau mereu păsările. Acolo erau două cuiburi alăturate, în care puişori golaşi îşi primeau hrana de la părinţii lor. Dar un erete s-a repezit într-o zi la unul din părinţii puilor, l-a înhăţat şi l-a dus cu el. «Săracii pui, dacă acum nu mai au ambii părinţi, vor muri de foame!» şi-a zis omul cel mereu apăsat de griji. Erau atenţi acum să vadă cât vor rezista puii fără să mănânce. Totuşi puii n-au murit de foame. Ce se întâmplase?

Părinţii puilor din cuibul alăturat au început să hrănească şi puii care rămăseseră fără unul din părinţi. Dumnezeu, care dă înţelepciune şi milă unor fiinţe necuvântătoare, nu va îngriji El oare şi de ai noştri, ca să nu fie răpuşi de foame atunci când noi vom pleca de pe pământ?"

Avem un Tată! Avem un Mântuitor! Avem un Mângâietor! El va îngriji de noi. Avem asupra cui să aruncăm grija noastră. Aceasta nu înseamnă însă să nu-mi fac pe deplin datoria; dimpotrivă. Dar înseamnă să nu mă chinui cu griji şi temeri, pentru că El însuşi ştie cum să ne vină în ajutor.

clickbible.org